

EBRIS

We know
books

**VIATA ȘI PARACLISUL
SFINTEI ANA,
MAICA MAICII LUI
DUMNEZEU**

traducere de Cătălin Grigore

Editura Iona
București, 2023

CUPRINS

Viața Sfintei Ana,
maica Maicii lui Dumnezeu / 7

Omilie despre Sfânta Ana, maica Maicii lui
Dumnezeu, care ne izbăvește de nerodirea
trupească și de nefericirea nerodirii
duhovnicești / 17

Canonul paraclis al Sfintei Ana,
maica Maicii lui Dumnezeu / 33

TROPARUL:

Născut-ai pe Curată Maica lui Dumnezeu, care L-a zămislit pe Cel ce e Viața noastră, dumnezeiască Ana. Pentru aceasta, acum ai trecut cu bucurie la odihna-ți cerească, unde este sălașul celor ce se bucură întru slavă, și ceri iertarea păcatelor celor care te cinstesc cu credință, pururea fericită.

CONDACUL:

Prăznuim acum pomenirea părinților Maicii lui Hristos, cerând ajutorul lor cu credință, ca să fim izbăviți de orice necaz toți care strigăm cu râvnă: Doamne Dumnezeul nostru, fii cu noi, Cel ce i-ai slăvit precum ai binevoit.

MEGALINARIA:

Cu bucurie ai viețuit, Ana, ca maică și născătoare a Nădejzii noastre. Pentru aceasta, cinstim fericită și dumnezeiască adormirea ta, cea care pururea dăruiești bucuria nemuritoare.

LEBRIS

We know
books

VIATA
SFINTEI ANA,
MAICA MAICII LUI
DUMNEZEU¹

Sfânta și Dreapta Ana², care prin iconomia lui Dumnezeu a devenit maica Maicii lui Mesia, Mântuitorul lumii, se trăgea din neamul preoțesc al lui Levi, fiind a treia fică a preotului Matan și a soției lui, Maria. Ana s-a născut în jurul anului 80 î. Hr. La vârsta de șaisprezece ani s-a căsătorit în orașul Nazaret cu un tânăr înțelept din Galileea, Ioachim, care se trăgea din neamul împărătesc al Prorocului David.

Sfinții Ana și Ioachim erau drepti și neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, trăind după

---

¹ Culeasă și adaptată din Tradiția Bisericii de Cătălin Grigore. (n. ed.)

² Variantă grecească din ebraicul *Hannah*, care înseamnă „har”. (n. ed.)

Legea dată poporului Israel prin Prorocul Moise și păzind cu râvnă poruncile. Deși se bucurau de bogăția lumească, erau bogați mai ales în virtuți dumnezeiești: în milostenie, în credință și în curăția sufletului. Ca să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru purtarea Lui de grijă, Sfinții Ana și Ioachim își împărțeau averile lor în trei: o parte o dăruiau pentru nevoile Templului și ale preoților care slujeau acolo, a doua parte o dădeau străinilor și săracilor, iar a treia o păstrau pentru nevoile lor.

Însă, deși se iubeau cu dragoste dumnezeiască, o mare suferință le umbrea viața: din motive necunoscute, nu puteau avea copii. Amândoi se rugau milostivului Dumnezeu să deschidă pânțele Anei, dar El părea că nu le aude rugăciunile. Au trecut astfel mulți ani, însă Sfinții Ioachim și Ana nu și-au pierdut nădejdea și credința că Dumnezeul părinților lor îi va asculta.

Într-un an, pe când erau deja bătrâni, Ioachim a dus daruri la Templul din Ierusalim în ziua Sărbătorii Luminilor. Însă preotul nu numai că n-a vrut să le primească, dar l-a și disprețuit pentru nerodire, zicându-i: „Nu se cuvine să primesc din mâinile tale daruri, fiindcă n-ai dobândit fi prin binecuvântarea

LIBRIS | We know books

lui Dumnezeu, din pricina păcatelor tale.” Iar un evreu din seminția lui Ruben, care venise și el la Templu să aducă daruri, l-a ocărât pe Ioachim, spunându-i: „De ce-ți aduci darurile înaintea mea? Oare nu știi că ești nevrednic să le aduci împreună cu noi, pentru că n-ai primit un urmaș din seminția ta?”

La acea vreme, în tradiția poporului Israel se considera că soții neroditori nu aveau parte de binecuvântarea lui Dumnezeu din pricina păcatelor lor. Cea mai mare binecuvântare pentru soții evrei era ca propriii copii să le ducă seminția mai departe, ca măcar unul dintre membrii ei să primească cinstea de a se închina lui Mesia, Mântuitorul lumii cel mult așteptat de toate cele douăsprezece seminții ale poporului Israel.

Când Ioachim a auzit reproșurile lor, bucuria mării sărbători i s-a preschimbat într-onespusă mâhnire. Așadar, după ce a plecat de la Templu, nu s-a mai întors la casa lui, ci a mers pe muntele unde pășteau turmele sale. Acolo, s-a rugat lui Dumnezeu cu lacrimi ca să-i dăruiască rod la bătrânețe, precum îi dăruise în trecut Patriarhului Avraam, și să-l învrednicească și pe el să devină tată. A adăugat la rugăciune patruzeci de zile de post, zicând

LIBRIS | We know books
în sinea lui: „Nu voi mânca, nu voi bea, nici nu mă voi întoarce la casa mea, ci lacrimile să-mi fie hrană și pustia aceasta, casă, până când mă va milui Domnul Dumnezeu lui Israel.”

În acest timp, Ana a fost înștiințată de slujitori că preotul nu le-a primit darurile la Templu și că Ioachim nu se va întoarce acasă. Atunci, a început și ea să plângă de întristare, pentru că își dorea mult să devină mamă.

Odată, în acele zile umbrite de suferință, Ana a mers în grădina din curtea casei și, șezând sub un laur³, a suspinat din adâncul inimii. Ridicându-și cu lacrimi ochii spre Dumnezeu, a văzut în laur un cuib de păsări în care erau pui. Atunci, înmulțindu-se suferința ei, a început să zică: „Vai, mie, celei neroditoare! Că eu singură sunt păcătoasă între fiicele lui Israel, defăimată și ocărâtă între femei! Toate își poartă rodul pântecelui în brațe, toate sunt mângâiate de copiii lor, însă eu nu cunosc această mângâiere. Toate femeile iudeilor sunt primite în Templu cu darurile lor și sunt cinstite pentru că au născut copii din seminția lor, numai eu sunt depărtată de la

---

³ Laurul sau dafinul era simbolul biruinței, fiindcă din frunzele lui se împleteau în vechime cununile învingătorilor. (n. ed.)